

tagen det meget slette, at det er kedeligt at komme til Rigsdagen hvert Aar med et Forslag, og at han vil befri Landstinget — rimeligvis ogsaa Folketinget — for den Ulejlighed, man har haft dermed. Jeg kan dertil sige, at det høje Landsting har efter min Mening ikke haft saa meget at bestille, at det har hvilet som et stærkt Tryk paa det hvert Aar at skulle beskæftige sig med et saadant Forslag. Og andre Grunde har den højtærede Justitsminister ikke.

Ministeren siger til mig, at det, som jeg mener kan blive Følgen af den vedvarende Lovgivning, er det, som er nu, nemlig at man ikke behøver at tage Hensyn til det 2-aarige Ophold, medens jeg har sagt, at efter den Lovgivning, som den højtærede Minister nu vil indføre, vil for Fremtiden en hvilken som helst Justitsminister — og man kan endda, i hvert Fald naar man har Fantasi, tænke sig de efterfølgende værre end den nuværende Justitsminister — kunne udvise 100 000 Mennesker, hvis han har Lyst til det, Personer af en Nationalitet, som ikke tiltaler ham. Jeg har meget forsigtigt ikke just villet beskylde den højtærede Justitsminister for at have saadanne morderiske Planer; men man maa dog ved Lovgivningen forhindre, at der kan komme ganske urimelige Forhold til Stede, og det kan der ved denne Lov. Jeg behøver slet ikke at tage 100 000 som Udvisningsmængde; for selv om Udvisning blot uretfærdigt kan ramme een, er det fuldkommen tilstrækkeligt til, at man bør forhindre det. Den højtærede Minister siger saa: Ja, men tidligere var det saaledes, at man kun kunde udvise, naar den paagældendes Forhold gjorde det rimeligt, og her er der nu sat en Begrænsning. Jeg er ikke saa ukyndig i Retssproget, at jeg ikke nok kunde se, at der er en Begrænsning i den Linie, som er tilføjet; Hensynet til Statens Sikkerhed kan kræve det, det offentlige Interesser kan kræve det. Jeg vil for øvrigt bede den højtærede Minister, som dog rimeligvis har gjort mig den Ære at læse mine Udtalelser, da han var forhindret i at høre dem — ja, ellers vilde han jo ikke kunne have besvaret dem —, om at sige mig, hvad Ordet „iøvrigt“ betyder i denne Sammenhæng, og dernæst, hvad Ordene „det offentlige Interesser“ betyder. Har det offentlige flere Interesser end een? Jeg har forstaaet det saaledes, at det gælder Samfundsinteressen i al Almindelighed. Naar Justitsministeren kan pege paa en ringe Lovovertrædelse af en fremmed eller en efter hans Mening skadelig politisk Overbevisning, vil det være fuldkommen tilstrække-

ligt til at kaste vedkommende Person ud af Landet. Et saa vidtgaende Udtryk som „det offentlige Interesser“ rummer alt; der er intet, som ikke enhver Politimester — og Justitsministeren eller Justitsministeriet har i det hele alt for stor Lyst til at optræde som Politimester — kan benytte til at anklage en Mand og faa ham udvist. Det gaar ikke an, der er ingen Mening i det, hvorfor skal vi gaa til noget saadant?

Jeg forstaaer egentlig den højtærede Minister saaledes, at han ikke i og for sig ønsker det. Han har gjort det, fordi det var nemmere, han har ment, at nu kunde man gaa til at gøre den midlertidige Lovgivning vedvarende, for det var nemmere for Rigsdagen. Hertil havde han ingen Opfordring fra dette høje Ting, som ikke har udtalt, at man maatte bort fra det midlertidige, og heller ikke fra det andet høje Ting, som heller ikke har udtalt det, men kun sagt, om det ikke nu var rimeligt at komme til en Revision af de fremmedes Retsstilling, saaledes som denne er fastsat ved Loven af 15. Maj 1875. Denne Opfordring til Justitsministeren har han ikke brudt sig det allerfjerneste om, og dog vil jeg paastaa, at Loven i høj Grad trænger til en Revision. Men Ministeren har ikke brudt sig det mindste derom og har i Stedet for søgt at gøre den midlertidige Lovgivning vedvarende, som vi har haft under ganske abnorme Forhold. Det er for mig det vigtigste Spørgsmaal, og jeg er for saa vidt ligesom det ærede 13de tingvalgte Medlem fornøjet med, at Justitsministeren har sagt, at man kan forhandle med ham paa dette Punkt. Hvis Forhandlingerne kan føre til, at vi vedbliver med den midlertidige Lovgivning, har jeg allerede udtalt i Gaar — og kan godt gentage i Dag —, at hvad vi har gjort før, kan vi gaa med til endnu en Gang, vi kan gaa til den midlertidige Lovgivning, især hvis jeg atter kan faa Oplysninger, som viser, at de Udvisninger, som Ministeren har foretaget, har været velbegrundede. Det er ikke urimeligt at forlange af en Minister, at han skal begrunde sine Udvisningsordrer.

Overfor dette er naturligvis de andre Spørgsmaal ringe, ogsaa Spørgsmaalet om Paskrav, skønt jeg stadig maa sige, at dette, at Danmark kan kræve Pas — det skal jo gøres ved kgl. Anordning —, ogsaa hvor den paagældende fremmede Stat ikke kræver Pas af Danske, forekommer mig at være urimeligt, og det Eksempel, som den højtærede Minister anførte, er ikke tilstrækkeligt begrundende for hans Opfattelse. Han henpeger paa, at der kan tænkes at være